

WETHOUDER HANNAH BELLIOU OPENT HET NIEUWE GEBOUW VAN HANDTHEATER

11 september 2004

Op zaterdag 11 september opende Hannah Belliot, wethouder voor cultuur van de stad Amsterdam, Theater 't OOG, het nieuwe gebouw van Handtheater. Ook de stadsdeelvoorzitter van Oud-West, Saranna Maureau, en de stadsdeelvoorzitter van Westerpark, Anne Marie Hoogland, waren bij de opening aanwezig.

Dick Kerkhoven en Wouter Overgaauw waren de ceremoniemeesters van die dag. Zij introduceerden Jean Couprie en John van Gelder, oprichters van Handtheater en senior acteurs, die de aanwezigen vertelden wat er allemaal voor nodig is geweest om het nieuwe gebouw te kunnen betrekken:

*2 vrachtwagens
121 verhuisdozen
144 keer heen en weer rijden
220 mandagen sloop
17 afvalcontainers
7 maanden wachten op de eigenaar
9 dove vakmannen
van wie 7 boven de 50
7 horende vakmannen
1 bouwmeester
4 wc-potten en 1 urinoir
2,5 kilometer elektriciteitsdraad
17 verwarmingselementen
352 plafondtegels, tweedehands
104 vloerplaten
624 schroeven
51 liter oranje verf
1011 mandagen renovatie
5055 kopjes thee en koffie
2812 pizza's
36 parkeerboetes
2052 Euro parkeergeld
43 liter groene verf
481 gesprekken met buurtbewoners
1 inbraak
67,5 slapeloze nachten
720 kilo tribune van Oud-West naar Westerpark
253 stofzuigerzakken
123 brieven
357 telefoontjes
En 17 jaren vriendschap en samenwerking.*

Ze bedankten het VSB Fonds, het Fonds 1818 en de gemeente Amsterdam voor hun financiële bijdragen aan de verbouwing en nodigden de wethouder uit om de opening te verrichten.

Mevrouw Hannah Belliot was onder de indruk van het gebouw, van wat er door de handen van dove en horende vakmensen tot stand is gebracht. Ze verwoordde dat als volgt:

Uniek. Aan dat woord moet ik denken bij het Handtheater. Uniek als theatergezelschap, met voorstellingen in gebarentaal. Maar zeker uniek als je ziet wat er hier op deze plek tot stand is gebracht.

Dit was ooit een kerk.

Dat is nu weer een beetje te zien. Maar toen het Handtheater deze ruimte kon huren, was het als sportschool in gebruik geweest. Hoe ze er aan hebben durven beginnen, is mij nog steeds een raadsel. Maar wat hebben ze gelijk gehad. Wat is dit een fantastische plek geworden.

Maar, ik zei het al, verbouwen is duur. En de enige manier voor het Handtheater om binnen de begroting te blijven, was om zo veel mogelijk zelf te doen. En dat hebben ze gedaan! Door hun ongelooflijke inzet is deze klus geklaard. Als volleerde bouwvakkers hebben ze gesloopt en opgebouwd. En het resultaat mag er zijn!

De wethouder maakt tevens van de gelegenheid gebruik om bekend te maken dat zij Handtheater in het komende kunstenplan toch een plaats wil geven, tegen het advies van de Amsterdamse Kunstraad in. Zij noemde het bedrag van € 15.000 dat de gemeente Handtheater op jaarbasis zal verstrekken 'peanuts', maar kon daar helaas niet meer van maken.

Met behulp van de kinderen van stadsdeelvoorzitter Anne Marie Hoogland verrichtte zij de opening door een speld in een oranje ballon te prikken.

Henk Buter, oudste bestuurslid van Handtheater plaatste vervolgens nog enkele kritische opmerkingen. Hij wilde, zo zei hij, de feestvreugde niet bederven, maar toch namens het bestuur zijn ernstige bezorgdheid uitspreken over de toekomst van Handtheater. Als Handtheater ophoudt te bestaan, is de dovengemeenschap letterlijk en figuurlijk haar enige podium kwijt.

Zoals het er nu voor staat, is de huidige subsidie gehalveerd. En dat terwijl de subsidie al zeer bescheiden was. Van de enkele honderden theatergezelschappen die in Nederland structureel worden gesubsidieerd, is er maar één theater van doven. Van alle kleine structureel gesubsidieerde theatergezelschappen krijgt Handtheater ronduit het minst.

Er is de laatste tijd meer belangstelling voor gebarentaal en voor de artistieke mogelijkheden van die taal. Toch is het zo dat de horenden over het algemeen slecht geïnformeerd zijn over de doven, hun taal en cultuur.

Beleidsmakers komen en gaan, om de paar jaar. Dat betekent voor de dovengemeenschap dat ze weer van voren af aan kan beginnen met informatie verschaffen. Ik heb wel eens gezegd: er is in Nederland geen wet gemaakt met een dove in het achterhoofd.

Ik heb ook wel eens gezegd: doven zijn vreemdeling in eigen land, met een eigen taal en cultuur, en zullen dat ook altijd blijven. Anderzijds is de dovengemeenschap een wereldorp, zonder nationale grenzen..

De dovengemeenschap heeft dus niet alleen iets te halen bij de horende gemeenschap maar ook iets te brengen.

Ik kan u verzekeren dat de dovengemeenschap zich geen oor laat aannaaien. Wij zullen niet toestaan dat ons enige podium verdwijnt. En roepen een ieder hierbij op om ons daarin te steunen.

Na deze krachtdadige taal was er tijd voor bezichtiging van het gebouw en van de kunstwerken van de dove kunstenaars Joep Backhuijs (beelden) en Tim de Graaf (schilderijen). Dove jongeren voorzagen iedereen van een heerlijk hapje en drankje.

's Avonds waren opnieuw een kleine honderd mensen van de partij. Mensen, doof en horend, met wie Handtheater heeft samengewerkt. Het was een feest om nooit te vergeten in een prachtig gebouw met een prettige atmosfeer en met hoop op een bruisende toekomst.